

1

VERSLEUTELING
QLKMBLPOLBNDT

01001101 01101111 01100101 01100100
00100000 01101001 01110011 00100000
01110011 01101111 01101101 01110011
00100000 01100001 01101100 01101100
01100101 01100101 01101110 00100000
01100100 01100001 01110100 00100000
01101010 01100101 00100000 01110111
01100101 01100101 01110100 00100000
01110111 01100001 01100001 01110010
00100000 01101010 01100101 00100000
01101000 01100101 01110100 00100000
01100010 01100001 01101110 01100111
01110011 01110100 00100000 01110110
01101111 01101111 01110010 00100000
01100010 01100101 01101110 01110100
00101110

NU

Mama vindt me in de bijkeuken. Ik zit in de hoek op de grond en schrik me rot van het plotselinge licht in de deuropening. Ik heb een mond vol bloed en scherven.

Ik wil tuffen, maar als ik dat doe, ziet ze de ravage die de splinters van het zoutvaatje hebben aangericht in mijn tandvlees. De scherpe stukjes prikken onder mijn tong en in mijn zachte gehemelte, maar ik durf ook niet te slikken, want dan blijven ze misschien in mijn keel steken. Het zout gaat tekeer in de wondjes in mijn tong. Ik probeer naar mama te lachen en tegelijk zo min mogelijk gezichtsspieren te bewegen. Een klodder spuug druipt uit mijn mond en trekt een rode streep over mijn kin.

Mama ademt diep uit en komt gauw binnen. Ze houdt een handvol papieren tissues voor mijn mond.

‘Spugen,’ beveelt ze. Ik spuug. We kijken naar de prop in haar hand. Het is net een minislagveldje van bloed en stukjes porselein, alsof ik de sporen van het gevecht in mijn hoofd heb uitgekotst.

Ze prikt er met een vinger in. ‘En tellen dan?’ vraagt ze. Ik haal mijn schouders op. Ze zegt ‘tss’ en zucht. ‘Open,’ zegt ze.

Ik wil niet, maar leg mijn hoofd in mijn nek en sper mijn mond open.

‘Aaaah. He i haadjes?’

Ze lacht, waardoor ik me een beetje ontspan. Met haar warme handen draait ze mijn kin naar het licht. Het lachen vergaat haar. ‘O, Petey,’ zegt ze zacht, ‘kijk nou wat je gedaan hebt.’

‘The eg?’

‘Ik heb erger gezien. We hoeven niet meteen naar het ziekenhuis te scheuren, maar toch...’

Ze haalt twee flinterdunne operatiehandschoentjes uit de zak van haar badjas en trekt ze aan.

Operatiehandschoentjes, denk ik met een wee gevoel in mijn maag. In haar badjas. Om vier uur ’s nachts. Wauw, ben ik even voorspelbaar.

Ze steekt een vinger in mijn mond. ‘Klaar?’

Ik knijp in haar hand.

‘Drie, twee, één, daar gaan we.’ Met een paar pijnlijke rukjes verwijdert ze de laatste stukjes porselein uit mijn tandvlees. Ik hoor ze op de grond vallen. De onderkant van het zoutvaatje heb ik nog stevig in mijn rechterhand. De bovenkant steekt in de vorm van witte kartels boven mijn vingers uit – het spiegelbeeld van de tanden die er een hap uit hebben genomen. Ik voel het vaatje nog breken. De paniek als een klem op mijn kaken, die zich steeds steviger om het porselein sloten, net zolang tot ik wist dat ik te ver was gegaan en de scherven mijn mond in spatten.

Als ze klaar is trekt mama de handschoenen uit. Ze rolt ze in elkaar en legt ze op een lege plank. Uit haar andere zak haalt ze een klein pennetje en een zwart notitieboekje. Ik kijk er wrokig naar, al weet ik dat dit nu eenmaal haar ding is: ze is wetenschappelijk onderzoeker.

‘Goed,’ zegt ze. ‘Vertel.’

‘Wat moet ik vertellen?’

Ik krijg Blik numero 4. Iedereen die ouders heeft kent nummer 4, de blik die zegt: *Op dit moment zit je nog maar tot aan je en-*

kels in de shit, grapjas, maar daag me niet uit, of je moet straks een duikuitrusting huren.

‘Het mag dan allemaal tussen je oren zitten, Peter William Blankman, maar ik wil het in het volle licht,’ zegt ze terwijl ze een blikopener van een plank pakt. ‘Al moet ik hiermee je hele hoofd opendraaien.’

Ik schiet in de lach, en de schaduw van de aanval trekt zich weer een beetje verder terug.

‘Ik had een aanval,’ beken ik.

‘Zover was ik al. We hadden besproken dat tellen een goede manier is om erdoorheen te komen.’

‘Heb ik geprobeerd.’

‘En?’

Ik kijk naar de rommel in mijn hand. ‘Lukte niet.’

Weer zo’n Blik, langer en strenger, bijna al numero 5: *Wai weten hoe wai oe aan het praten moeten kraigen, Herr Blankman.* Maar ze zegt alleen: ‘Hoezo, lukte niet?’

Ik voel met mijn tong aan de ontvelde binnenkant van mijn lippen en krimp in elkaar.

‘De getallen waren op,’ zeg ik.

Blik numero 5 maakt plaats voor bot ongelooft. ‘De getallen waren op.’

‘Klopt.’

‘Peter, je bent een van de grootste rekenwonderen van jouw leeftijd in Londen, misschien wel in het hele land.’

‘Nou, lánd, dat weet ik niet.’ Ik weet het wel. Als je denkt dat ik de ranglijst niet in de gaten hou ben je niet helemaal lekker. ‘Maar...’

‘Jij zou als geen ander moeten weten dat getallen nooit opraken. Je telt gewoon steeds één verder en voilà! Daar heb je weer een getal. Het lijkt wel toveren.’

‘Weet ik, maar...’

‘Het is alleen geen toveren,’ zegt ze scherp. ‘Maar gewoon wiskunde.’ Ze slaat haar armen over elkaar. ‘Als je het voor elkaar hebt gekregen om de oneindige voorraad getallen uit te putten, Peter, probeer je dan eens in te denken wat je met mijn geduld doet.’

Stilte. Ik kijk stiekem naar de deur en overweeg het op een lopen te zetten.

‘Petey,’ zegt mama, zonder nog een spoortje humor in haar stem. Ze heeft donkere wallen onder haar ogen en opeens zie ik heel scherp voor me hoe belangrijk de komende dag voor haar is en hoe elke seconde die we hier bezig zijn haar meer slaap kost.

‘Waarom zat je porselein te eten? Voor de draad ermee.’

Ik blaas mijn wangen op. ‘Oké...’

Het was een tactische fout, gewoon een blunder eigenlijk. Ik zag de aanval van kilometers aankomen; ik had erop voorbereid moeten zijn.

Het was één minuut voor halfvier 's nachts en ik lag nog wakker. Mijn ogen voelden aan als kiezelstenen en het hele plafond leek te golven als een roomwit geverfde zee.

Grote dag vandaag, dacht ik. Een grote dag die over drie uur en eenendertig minuten begon, dus het zou een waanzinnig goed plan zijn geweest om mijn ogen dicht te doen en te gaan slapen. Maar dat lukte niet, want ik wist dat ik er over drie uur en eenendertig minuten uit moest en van dat idee werd ik bloedzenuwachtig.

Grote dag vandaag, Petey. Een gigantische, megagrote dag met heel, heel veel publiek erbij. Eén verkeerde beweging en alles gaat naar de hel, niet alleen voor jou, maar voor het hele gezin, dus je zou nu echt, écht even moeten gaan pitten.

Ik staarde naar het plafond. Ik staarde naar de wekker. Drie uur en negenentwintig minuten.

De omstandigheden waren perfect.

Peter, controlecentrum hier. Dit is alarmfase één. We hebben groen licht. Je kan nu – herhaal: nu – finaal uit je plaat gaan.

Het begon zoals het altijd begint, met het holle gevoel in mijn maag dat ik vroeger voor honger hield, maar dat nooit door eten kon worden gestild.

Drie uur en een kwartier. Drie uur en veertien minuten en drieënvijftig seconden, tweeënvijftig seconden, eenenvijftig... Nog elfduizendzeshonderdnegentig seconden... Ik zou er niet klaar voor zijn.

Voel je dat? Je bent misselijk. Je hebt een flauw gevoel in je maag en als je je ogen dichtdoet, wordt het alleen maar erger. Morgen ben je een zombie, en je moet juist op je best zijn. Want als je ook maar een heel klein beetje uit je doen bent, krijg je dáár een aanval. Niet hier thuis, waar mama en Bella je kunnen dekken, maar buiten, in de wereld, waar mensen het zien, mensen met telefoons om mee te filmen. En dan komt het op YouTube, jouw bloed in het digitale water. Hij zal zich alle kanten op verspreiden, die rode vlek. En dan ziet en weet en oordeelt iedereen.

Ik aarzel. Mama's pen hangt boven het notitieboekje.

‘De gewone fysieke symptomen?’ vraagt ze.

‘Druk op de borst,’ beaam ik, tellend op mijn vingers, ‘versnelde hartslag, duizeligheid.’

‘Handen?’

‘Zo klam als het fietsbroekje van Lance Armstrong.’

Daar heb je Blik numero 4 weer. ‘Laat de kleurrijke vergelijkingen maar achterwege, Peter.’

‘Sorry.’ Met mijn ogen dicht denk ik terug. ‘Ik heb de drie

verdedigingsstrategieën geprobeerd, zoals we hadden afgesproken...’

EEN: *lopen.*

Ik hees me uit bed en holde naar de trap. Beweging is goed: bloed in je aderen, bloed in je spieren. Het stimuleert de ademhaling op momenten dat ademen moeite kost.

TWEE: *praten.*

Ik was een snelkookpan en mijn mond was de drukregelaar. Tussen mijn opeengeklemd kaken door liet ik de hysterische woordenstroom die in mijn hoofd rondkolkte ontsnappen. Soms hoef ik de bullshit die ik denk maar te horen om te weten dat het niet klopt.

‘Je krijgt de heftigste publieke meltdown in de geschiedenis van de mensheid. Je gaat acuut viral. Viral? Fuck, viral is er niks bij. Ze zullen kinderen filmen die reageren op kinderen die op jou reageren en krijgen honderden miljoenen views. Je zal de woordenschat veranderen. “Meltdown” verdwijnt uit het woordenboek en wordt vervangen door “peter”, als in “een peter was het gevolg”. De volgende keer dat een goedkoop gebouwde kerncentrale door een tsunami wordt getroffen en de zirkoniumstaven breken en de gammastralen eruit stromen en dodelijke kankers over de nabijgelegen stad uitstorten, komt de kernpeter op de voorpagina van alle nieuwssites op internet!’

Oké, dat klonk best belachelijk. Ik werd ietsje kalmer.

‘Je schijt straks letterlijk in je broek van angst.’

Ik verstpapte me op de onderste tree. Dát klonk dan weer akelig waarschijnlijk.

Ik rende naar de keuken en duwde me als de onhandigste balletdanser van de wereld op de hoek van het aanrecht met twee handen op, koortsachtig speurend naar iets waarmee ik de boel weer in de hand kon krijgen. Maar ik zag alleen planken vol pasta- en cornflakespakken, kastjes met dichte deurtjes, de grote zilverkleurige koelkast en mijn wazige, monsterlijke spiegelbeeld. Het ovenklokje lichtte groen op in het donker: 03:59.

Tienduizendachthonderdeen seconden.

DRIE: *tellen.*

Zorg voor afleiding. Verdeel de aanval in telbare brokken, kleine stukjes drijfhout van tijd. Probeer je hoofd lang genoeg boven water te houden om bij het volgende stukje te komen.

‘Eén,’ zei ik. ‘Twee.’ Maar mijn echte, hardop-stem klonk zwak en blikkerig vergeleken bij het aftellen in mijn hoofd.

Tienduizendzevenhonderdnegentig seconden...

‘Drie... vier...’ zei ik nog, maar het had geen nut. Een apart deel van mijn hersenen had het tellen overgenomen, en intussen ging mijn paniek ongehinderd haar gang. Er was iets anders nodig, een moeilijke puzzel die mijn aandacht kon afleiden van het hete, kolkende gevoel in mijn buik.

‘En toen,’ zeg ik tegen mama, ‘ging ik echt de mist in.’

‘O?’

‘Ik stapte van hele getallen over op hun vierkantswortel.’

Ze gaapt me aan. ‘Hoeveel cijfers achter de komma?’ vraagt ze na een poosje.

‘Zes.’

Ze knijpt even haar ogen dicht.

‘2,828427; 3; 3,162278; 3,316...’ Met klamme handen en het zweet tussen mijn schouderbladen viel ik over de woordknikers in mijn mond. Ik probeerde het opnieuw. ‘3,316...’

Maar het lukte niet; mijn getallen waren op.

Radeloos ging ik op zoek naar iets anders om de bulderende draaikolk vanbinnen te dempen – het maakte niet uit wat. Mijn ogen prikten en mijn hart ging als een dronkenman tekeer in mijn borstkas. In het flauwe licht van de straatlantaarn leek de keuken kleiner te worden, alsof de muren naar elkaar toe schoven. Even dacht ik dat ik de balken hoorde kraken.

Soms, als het heel erg is, zie en hoor ik dingen die er niet echt zijn. Shit. Hoe had dit zo uit de klauwen kunnen lopen? Ik haalde diep adem, en in een laatste poging niet gillend gek te worden greep ik me vast aan mijn vertrouwde noodanker.

VIER: *eten.*

Ik stortte me op de koelkast en griste er een plastic bak met de curry van gisteravond uit. De kleverige bruine smurrie was ijskoud, maar ik stak mijn hele hand erin en begon te scheppen. Ik at als een dwaas, hopen dat de currymassa de paniek die uit mijn buik omhoogkwam weer terug omlaag zou duwen – kansloos, want ik wist heel goed dat ik het gat in mijn binnenste nooit snel genoeg vol kon krijgen.

‘En daarna escaleerde het, zeg maar.’

Mama maakt fronsend aantekeningen. Ze heeft maar een paar losse dingen opgeschreven, bijzonderheden waar ze later misschien nog een keer rustig over na wil denken.

‘Oké,’ zegt ze. ‘Je getallen waren op en je begon te eten. Niet ideaal, maar je doet wat je kan op zo’n moment.’ Ze knikt naar